

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla dr. Uri József ügyvéd által képviselt felperesnek a Kispál Ügyvédi Iroda által képviselt I. rendű és II. rendű alperesek ellen 5.280.000,-Ft és járulékai megfizetése iránt indított perében a Pest Megyei Bíróság 2010. április 9. napján kelt 11.G.23.919/2008/14. számú ítélete ellen az alperesek részéről benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja és a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 811.800,- (Nyolcszáztizenegezezer-nyolcszáz) Ft első- és másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés elbírálása szempontjából irányadó tényállás szerint az I. rendű alperesi betéti társaság lakóépületek kivitelezésével foglalkozik. A II. rendű alperes az I. rendű alperes beltagja és törvényes képviselője.

Az I. rendű alperes 2007. május és június hónapokban a/1, 3, 4 és 5 hrsz.-ú, valamint a .../1 hrsz.-ú ingatlanok tulajdonosaival vállalkozási szerződést kötött, melyben ezen ingatlanokon családi és ikerházak kulcsrakész, illetve szerkezetkész kivitelezését vállalta. A vállalkozási szerződéseket teljesítette, az épületekre a használatbavételi engedélyt 2007. decemberében megadták.

A felperes Szigetszentmiklós Város Önkormányzatának egyszemélyes társasága, amely a város területén nyújtja a közműves ivóvíz és szennyvíz elvezetés szolgáltatást.

A felperes mint szolgáltató és az I. rendű alperes mint fogyasztó 2007. november 5. napján szolgáltatói szerződést kötöttek egymással a 38/1995. (IV.5.) Kormányrendelet (továbbiakban: Rendelet) alapján. A szerződésben a felperes 0,5 m³/nap/lakás vízigény kielégítésére és szennyvízelvezetésre vállalt kötelezettséget a .../1, 3, 4, 5 és a .../1 hrsz.-ú teljesítési helyeken. A szerződés I.4. pontja tartalmazta a szolgáltató kötelezettségeinek részletezését azzal, hogy az i) pont értelmében az általa nyújtott szolgáltatásokért víz- és csatornadíj számlázására jogosult.

A II. pont szerint a fogyasztó jogosult a szerződésben feltüntetett ivóvíz minőségű víz használatára és a víz- és csatornahálózatra az ingatlanára történő bevezetésére. Az ingatlan tulajdonosa vagy egyéb jogcímen használója (utóbbi a tulajdonos hozzájárulásával) a szolgáltatónál kezdeményezheti az ingatlan a vízközmű hálózatba történő bekötését.

A III.11. pont megjegyzésként a következőket tartalmazza: Közműcsatlakozási díj: Víz-csatorna: 4.400.000,- Ft + áfa, mely összeg tartalmazza a .../6 hrsz.-ú úton a 110 fm víz- és csatornagerinc építését és a .../1, 3, 4, 5 hrsz.-ú ingatlanokon két-két lakás víz- és csatornacsatlakozási díjait, valamint a telekhatárig történő bekötéseket, valamint a 3. (.../1 hrsz.) ingatlanra víz- és csatornacsatlakozási díjat. A fenti összegről 30 napos átutalási számlát állítottak ki.

A felperes a vezetékeket megépítette, a szolgáltatás nyújtását az igények jelentkezésével kezdődően megkezdte, de a lakossági fogyasztók egyikével sem kötött közüzemi szerződést. A fogyasztók személyével az I. rendű alperes bejelentése alapján tisztában volt, és velük víz- szennyvízbekötési kérelmeket is aláíratott. A felszerelt vízórakat a lakossági fogyasztók nevére tartja nyilván, és részükre számlázza ki a fogyasztás díját is.

A felperes 2007. november 5. napján december 5-i fizetési határidővel a szerződés 11. pontja alapján kiállította a számláját 5.280.000,- Ft bruttó összegről, melyet az I. rendű alperes nem teljesített.

Az I. rendű alperes kizárólagos tulajdonában áll a .../6 hrsz.-ú, saját használatú út (magánút), ezzel határosan helyezkednek el a .../1, 3, 4, és 5 hrsz.-ú ingatlanok.

A felperes 2008. április 29. napján fizetési meghagyás kibocsátását kérte az I. és a II. rendű alperesekkel szemben.

Az ellentmondás folytán perré alakult eljárásban előterjesztett keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az I. rendű alperest bruttó 5.280.000,- Ft és ennek 2007. december 26. napjától számított törvényes mértékű késedelmi kamata megfizetésére, a közöttük létrejött szolgáltatói szerződés alapján. Az I. rendű alperes teljesítésének hiánya esetére kérte a II. rendű alperes fizetési kötelezettségének megállapítását a szolgáltatási díj és kamatai erejéig a 2006. évi IV. törvény (Gt.) 108. § (1) bekezdésére hivatkozással.

Arra hivatkozott, hogy az I. rendű alperes tulajdonában lévő magánúton megvalósult beruházásra a felek között létrejött a szerződés, amelyet a felperes teljesített, az I. rendű alperes a számlát befogadta, azonban nem fizette meg.

Keresete összecszerűsége tekintetében előadta, hogy a lakossági közműfejlesztési díj mértékét 2007-ben az önkormányzat mint a felperes egyszemélyi tulajdonosa által jóváhagyott felperesi üzleti terv határozta meg 110.000,- Ft + áfa összegben. A közműcsatlakozási díjat ennek megfelelően állapította meg, lakossági fogyasztás alapulvételével.

Az alperesek az ellenkérelmükben a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérték.

Arra hivatkoztak, hogy a felek nem vállalkozási, hanem szolgáltatási szerződést kötöttek egymással, utalva a vonatkozó Rendeletre. Az I. rendű alperes azonban soha nem volt fogyasztó, fogyasztók eleve a magánszemélyek lettek, akik az ingatlanoknak eredetileg is tulajdonosai voltak. Hangsúlyozták, hogy az I. rendű alperes nem a saját tulajdonú ingatlanán valósította meg a beruházást, és adta azt el a későbbi tulajdonosoknak, hanem eleve a tulajdonosok ingatlanán, vállalkozási szerződés alapján történt a kivitelezés. Így arról sem lehet szó, hogy eredetileg az I. rendű alperes lett volna a fogyasztó, és utóbb következett volna be a fogyasztó személyében változás.

Előadták, hogy a felperessel a szolgáltatói szerződést azért írta alá az I. rendű alperes, mert a felperes tájékoztatása szerint abban az esetben, ha azt a felperesnek az egyes magánszemélyekkel kellett volna megkötnie, úgy az a jövő évre áthúzódott volna, emiatt kifutottak volna a határidőből. Addigra az útfelbontási engedély határideje is lejárt volna, a használatbavételi engedélyeket nem lehetett volna időben megszerezni, és az I. rendű alperest kötötte a vállalkozási szerződések szerinti határidő. A használatbavételi engedélyek hiányában a bankhitelből teljesítő megrendelők sem jutottak volna hitelhez, mert a használatbavételi engedély léte a hitelfolyósítás feltétele.

A peres felek az okirati bizonyítékokon túl, szükség esetére indítványozták a magánszemély fogyasztók tanúkénti kihallgatását. Az elsőfokú bíróság tanúként hallgatta ki a felperes alkalmazottját, **M.A.-t.** A 2010. április 9. napján kelt 11.G.23.919/2008/14. számú ítéletében kötelezte az I. rendű alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 5.280.000,- Ft-ot és ennek 2007. december 26. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamatnak megfelelő mértékű kamatát és 616.800,- Ft perköltséget. Amennyiben a követelés az I. rendű alperestől behajthatatlan, kötelezte a II. rendű alperest a fentiek 15 napon belül történő megfizetésére a felperes részére.

Döntését azzal indokolta, hogy a felek között létrejött szerződés - egész tartalmát nézve - a felperes szolgáltató és az I. rendű alperes fogyasztó között ivóvíz és szennyvízelvezetés szolgáltatás nyújtását és vételezését szabályozza. A Rendelet 3. § (1) bekezdése értelmében a szolgáltatásra, illetőleg a szennyvíz átadás-átvételére a fogyasztónak a szolgáltatóval, illetőnek az átadónak az átvevővel szerződést kell kötnie.

A peres felek szerződése lényegében a fentieknek megfelelt, azonban rendkívül lényeges körülmény az, hogy a megjelölt ingatlanokon az I. rendű alperes nem fogyasztó, ugyanis a megjelölt ingatlanokon megépült lakóházakban kivétel nélkül

lakossági fogyasztók laknak, ők a tulajdonosok, és ők veszik igénybe a felperesi szolgáltatást. Ez a tény a szerződés megkötésének időpontjában a felperes előtt is ismert volt, melyet alátámasztott a tanú vallomása is. Ennek alapján határozta meg a fizetendő közműfejlesztési hozzájárulás mértékét. Az I. rendű alperesre mint fogyasztóra vonatkozó értelmezése a szerződésnek nem is lehetséges, hiszen az I. rendű alperes egész egyszerűen ezeken az ingatlanokon nem volt soha fogyasztó. A .../6 hrsz.-ú ingatlanok ugyan az I. rendű alperes a tulajdonosa, azonban ezen az ingatlanon csatlakozási pont és vételezési lehetőség nincs.

Megállapította az elsőfokú bíróság, hogy a felperes gyakorlata jogszabályellenes, mert a tényleges fogyasztókkal nem kötött szolgáltatói szerződést, ugyanakkor a felszerelt vízórákat a lakossági fogyasztók nevében tartja nyilván, nekik szolgált és részükre számláz. A szerződéskötések hiánya a felperesnek felróható mulasztás. Nyilvánvaló, hogy az a fogyasztó, aki a bekötést kéri és szerződés alapján fogyasztóvá válik, így ő köteles a közműfejlesztési hozzájárulás megfizetésére. A felperes ehelyett a közműfejlesztési hozzájárulások, illetve csatlakozási díjak együttes összegét az I. rendű alperessel kívánta a perbeli szerződés alapján megfizettetni. Erre azonban az I. rendű alperes nem lenne kötelezhető, mert nem ő a fogyasztó. A felperesi igény másik tétele, a csatlakozási pontok, bekötések és az ehhez szükséges gerincvezeték kiépítése, vállalkozási jellegű szolgáltatás, azonban erre a közüzemi szolgáltatás vételezési lehetőségének megteremtésén belül került sor, ezért ennek megfizetésére az I. rendű alperes szintén nem lenne kötelezhető, mert ez is teljes egészében a lakossági fogyasztók érdekkörében valósult meg.

Ezt követően az elsőfokú bíróság azt vizsgálta, hogy az egyes vállalkozási szerződésekben az I. rendű alperes és a megrendelők kitértek-e arra, hogy a közműbekötések csatlakozási díjainak viselése ki által és hogyan történik. Megállapította, hogy a vállalkozási szerződések erre vonatkozó rendelkezést nem tartalmaztak. Csak az állapítható meg, hogy többségében kulcsrakész kivitelezést vállalt az I. rendű alperes, márpedig abban benne kell, hogy legyen a közművek biztosítása is, mégpedig oly módon, hogy a szolgáltatások ténylegesen igénybe vehetők legyenek. Az I. rendű alperes a perben úgy nyilatkozott, hogy a gáz, illetve áramszolgáltató felé fizetendő csatlakozási díjakat ő fizette meg, amely a vállalkozási átalányár részét képezte.

Az elsőfokú bíróság azzal az indokkal mellőzte a lakossági fogyasztók tanúkénti meghallgatását, hogy tőlük nem várható pontos és a vitás kérdést hitelesen eldöntő nyilatkozat, mert az érdekük úgy kívánja, hogy azt nyilatkozzák, hogy a vállalkozási díj ezen díjakat és költségeket is magába foglalta, hiszen ezzel ellentétes nyilatkozatuk esetén elismernék a felperes felé a fizetési kötelezettségüket. Rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy a .../1 hrsz.-ú ingatlanon épült épület tekintetében az I. rendű alperes nem csatolta vállalkozási szerződést, és bár ebben az esetben nem kulcsrakész, hanem szerkezetkész kivitelezésről volt szó, nem merült fel olyan adat, amely alapján azt lehetne megállapítani, hogy az ott kapott vállalkozási díjba nem tartozott bele a csatlakozási díj.

Mindezek alapján az I. rendű alperes - kizárólag azért, mert az általa kötött vállalkozási szerződések szerinti vállalkozási díjba beleértendő kellett, hogy legyen a csatlakozási, bekötési és kiépítési díj, nem pedig azért, mert a felperessel a hivatkozott szerződést megkötötte - köteles a felperes részére az egyébként

összetételében és összegszerűségében nem vitatott, számla szerinti, összesen bruttó 5.280.000,-Ft díj és kamatai megfizetésére.

A II. rendű alperest a Gt. 108. § (1) bekezdése szerint marasztalta.

Az ítélet ellen az I. és a II. rendű alperesek nyújtottak be fellebbezést, amelyben annak megváltoztatását és a kereset elutasítását, valamint a felperes perköltségben való marasztalását kérték.

Arra hivatkoztak, hogy a felperes az I. rendű alperessel mint fogyasztóval kötötte meg a szerződést, amely közmű szolgáltatására vonatkozott és csak homályos utalás szerepelt benne másodlagosan a bekötésre, illetve annak díjára, megjegyzésként. A Rendelet 1. § (1) bekezdéséből következik, hogy a szolgáltatás alapfeltételeként határozza meg azt, hogy az ingatlanak a víziközmű hálózatba bekötöttnek kell lennie. A Rendelet 5. § (1) bekezdés a) pontja, illetve (9) bekezdése értelmében a szolgáltató az utólagos bekötéshez abban az esetben adhatja meg a hozzájárulását, ha azt a tulajdonos vagy a tulajdonos előzetes írásbeli beleegyezésével kéri. Maga a szerződés is hasonlóan rendelkezik, kimondva, hogy az ingatlan tulajdonosa vagy egyéb jogcímen használója (utóbbi a tulajdonos hozzájárulásával) a szolgáltatónál - felperesnél - kezdeményezheti az ingatlanak a víziközmű hálózatba bekötését.

Az I. rendű alperes azonban nem tekinthető a fenti értelemben az ingatlan jogszerű használójának. A vállalkozási szerződések kizárólag a felépítmény megépítésére jogosították, illetve kötelezték, a közműbekötés vonatkozásában nem adtak részére felhatalmazást. Ebből következik, hogy a felperes az I. rendű alperes vonatkozásában olyan személlyel kötötte meg a szerződést, akinek erre nem volt jogosultsága.

Mivel a Rendelet 1. § (1) bekezdése és 5. § (9) bekezdése a tulajdonosra, illetve a tulajdonos hozzájárulásával a használóra szűkíti le azok körét, akik a felperessel jogosultak a közműszolgáltatási szerződés megkötésére, és mivel ilyenek az I. rendű alperes nem tekinthető, a közöttük létrejött szerződés jogszabályba ütközik, ezért a Ptk. 200. § (2) bekezdése alapján semmis.

Amennyiben a másodfokú bíróság ezt az álláspontot nem osztaná, másodlagosan annak megállapítását kérték, hogy a perbeli szerződés - tulajdonosi hozzájárulás hiányában - a Ptk. 215. § (1) bekezdése alapján létre nem jött szerződésnek minősül.

Mindkét esetet figyelembe véve, mivel az I. rendű alperes a szolgáltatás megrendelésére nem volt jogosult, ránézve a fizetési kötelezettség a szerződésben nem volt telepíthető, ezért megalapozatlan az elsőfokú bíróság I. rendű alperest fizetésre kötelező döntése.

A szerződés III.8. pontja úgy rendelkezik, hogy a szolgáltatói szerződésben nem érintett egyéb kérdésekben a Rendelet, a 63/1995. (VI.8.) Kormányrendelet, valamint a helyi önkormányzat rendeletei és határozatai irányadók.

Az önkormányzati határozatok a felperes vonatkozásában tulajdonosi határozatnak minősülnek, amelyet a társaság ügyvezetője köteles végrehajtani. A periratok között elfekszik a képviselőtestület 2007. október 16-án megtartott ülésén felvett jegyzőkönyvének kivonata, amely tartalmazza a 292/2007. (X.16.) Önkormányzati

Határozatot. Ennek értelmében a felperesi társaságnak 2007. november 15. napjától az ún. lakossági rácsatlakozási díj beszedését be kell szüntetnie.

A felperes rosszhiszeműen és jóerkölcsbe ütközően járt el az alperessel szemben, amikor a perbeli szerződés megkötése előtt erről a körülményről őt nem tájékoztatta.

Nyilvánvaló, hogy ennek tudatában nem kerülhetett volna sor annak megkötésére. Álláspontjuk szerint a felperes pervitele is rosszhiszemű volt, amikor követelése jogszerűségét azzal kívánta bizonyítani az elsőfokú bíróság előtt, hogy az I. rendű alperes által megkötött vállalkozási szerződések tartalmazzák a közműbekötési díjakat. A felperes ugyanis mindvégig tudatában volt annak, hogy a közműbekötés magánszemélyek tulajdonában álló ingatlanra történik és a fogyasztók ugyancsak magánszemélyek lesznek, akiktől az önkormányzati határozat szerint díj nem volt szedhető.

Ennek alapján a szerződés jóerkölcsbe ütközés okán is semmis a Ptk. 200. § (2) bekezdése alapján.

A fentiekén túl is elfogadhatatlan az elsőfokú bíróság kötelezést megalapozó indokolása. Téves az elsőfokú ítélet arra vonatkozó megállapítása, amely szerint az a fogyasztó, aki a bekötést kéri, ugyanis ezáltal azt állította az elsőfokú bíróság, hogy fogyasztó bárki lehet, aki szerződést köt, ezzel szemben a Rendelet alapján nem válhat bárki fogyasztóvá, csak a tulajdonos vagy a jogszerű használó.

Az elsőfokú bíróság túlterjeszkedett a kereseti kérelmen, amikor indokolása körében azt fejtette ki, hogy a kulcsrakész állapot mint kifejezés tartalmi meghatározása mit jelent, illetve azt vizsgálta, hogy a vállalkozási szerződések tartalmazznak-e konkrét utalást a közműfejlesztési hozzájárulás megfizetésére. Ezáltal olyan jogviszonyokat vizsgált, amelyek jelen pernek nem tárgyai, és a perben nem álló felek jogviszonyára vont le következtetést, amikor a tulajdonosok meghallgatását az eljárásban szükségtelennek tartotta. A kereset alapján ugyanis az elsőfokú bíróságnak azt kellett volna eldöntenie a szerződés és a vonatkozó jogszabályok alapján, hogy a felperes és az I. rendű alperes között létrejött-e érvényesen a szerződés, és az alapján az I. rendű alperes elsődlegesen, illetve a II. rendű alperes másodlagosan kötelezhető-e a szerződéses összeg megfizetésére. E tekintetben a bíróság helyesen fejtette ki, hogy erre az I. rendű alperes nem lenne kötelezhető, hiszen a felperes által is tudottan nem ő a fogyasztó. Ezek után nem érthető, hogy miért kötelezte az alpereseket az ítéletében.

Jelen pernek nem volt tárgya az, hogy amennyiben az alperesek a szerződés alapján nem kötelezhetők a szerződéses összeg megfizetésére, akkor a felektől idegen jogviszony elbírálásával kötelezhető-e arra. Amennyiben az ingatlanok tulajdonosait terhelné a fizetési kötelezettség, ahogyan azt az elsőfokú bíróság megállapítja, akkor sem mondhatná azt ki az ítélete indokolásában, hiszen a perben nem álló felek vonatkozásában ítéletet nem hozhat. Megengedve, de nem elfogadva, hogy a lehetséges fizetésre kötelezettek a tulajdonosok lennének, és a vállalkozási szerződések szerinti kulcsrakész állapot a bíróság által vélt tartalmat takarná, úgy ettől még a fizetésre kötelezettek továbbra is a tulajdonosok maradnának, azonban megtérítési igényrel léphetnének fel az I. rendű alperessel szemben. Természetesen erre nem kerülhet sor, hiszen lakossági fogyasztókkal szemben közműfejlesztési hozzájárulás nem volt érvényesíthető a felperes által, az

önkormányzat határozata szerint. Nyilván ezért nem is terjesztett elő keresetet a felperes a tulajdonosokkal szemben.

Végül megjegyezték, hogy a számla sem felel meg a jogszabályi feltételeknek. A becsatolt építési napló szerint ugyanis a felperes teljesítésére 2007. november 14. napján került sor, nem pedig november 5-én, ahogy az a számlán szerepel. A felperes azonban végszámlát állított ki, holott a fentiek szerint csak előlegszámla kibocsátására lett volna lehetősége, végszámlát pedig azóta sem bocsátott ki, elszámolást nem küldött. A számla mögötti valóságos gazdasági esemény megvalósulásáért a számlát befogadó I. rendű alperes is felelős, így jogszerű volt az elégtelen számla alapján történő nem fizetése, ezért késedelmi kamat fizetésére nem lett volna kötelezhető. A felperes e tekintetben is jogszabálysértő gyakorlatot folytat.

A felperes az ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

Álláspontja szerint a szerződés semmisségére, illetve létre nem jöttére vonatkozó alperesi előadás előterjesztésére a másodfokú eljárásban már nem kerülhet sor, tekintettel arra, hogy ezen indítványukat az alperesek az elsőfokú eljárásban nem terjesztették elő.

Az elsőfokú eljárásban a felperes cáfolta, hogy lakossági közműfejlesztési hozzájárulást sem korábban, sem később nem érvényesített a szolgáltató. A rövid idejű és téli (bekötésekkel amúgy sem érintett) felfüggesztés indoka csak a hatásköri szabályok tisztázása volt.

Rámutatott, hogy a vállalkozási szerződések műszaki tartalmát igazoló mellékleteket bírói felhívás ellenére sem csatolták az alperesek, és hogy az elsőfokú eljárásban a felperes nem ellenezte a fogyasztók tanúkénti meghallgatását, akik bizonyíthatták volna - a mellékletek rendelkezésre bocsátásával is - azt az egyébként is nyilvánvaló tény, hogy a kulcsrakész kivitelezés a külső közművek vállalkozó által történő kiépítését tartalmazta.

Az alperesek jogi képviselője a fellebbezési ellenkérelemben foglaltakra előadta, hogy a másodfokú bíróság is hivatalból is észlelheti a szerződés semmisségét, ezért megalapozatlanul hivatkozik arra a felperes, hogy a fellebbezésben a szerződés semmisségére vonatkozó előadás elkészt.

A fellebbezés alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, azonban megalapozatlan jogi következtetéssel és ellentmondásos jogi indokolással, a kereseten túlterjeszkedve kötelezte az I. rendű alperest és ennek folytán a mögöttesen felelős II. rendű alperest a közmű-csatlakozási díjról kiállított számla megfizetésére.

A fellebbezési ellenkérelemben írtak kapcsán elsődlegesen arra mutat rá a Fővárosi Ítélőtábla, hogy az e körben kialakult egységes és a Legfelsőbb Bíróság 2/2010.

(VI.28.) PK véleményében is megfogalmazott bírói gyakorlat szerint a bíróságnak a rendelkezésre álló bizonyítási anyag alapján annak a szerződésnek a tényként egyértelműen megállapítható, nyilvánvaló semmisségét hivatalból kell észlelnie, amelyre a felperes a keresetét alapítja. Ugyanígy hivatalból észlelnie kell a bíróságnak azt is, ha a szerződés nem jött létre.

Osztotta ezért a Fővárosi Ítélőtábla az alperesek jogi képviselőjének álláspontját, hogy nincs akadálya annak, hogy az alapul szolgáló szerződés semmisségére a másodfokú eljárásban hivatkozzon.

Ugyanakkor ez - a másodfokú bíróság megítélése szerint - a Pp. 235. § (1) bekezdése szerinti új ténynek jelen esetben nem is minősülhet, mivel az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok és a vonatkozó Rendelet alapján érdemben ugyanerre a jogi következtetésre jutott.

Megállapította, hogy a fogyasztói szerződést fogyasztóként megkötő I. rendű alperes nem minősül a Rendelet értelmében és ténylegesen sem fogyasztónak, a felperes gyakorlata jogszabályellenes, a közműfejlesztési hozzájárulás megfizetésére ezért ezen az alapon nem lenne kötelezhető.

Helytállóan hivatkoztak az alperesek a fellebbezésükben arra, hogy az elsőfokú ítélet indokolása eddig a pontig megalapozott.

A másodfokú bíróság ezért az elsődleges fellebbezési kérelemnek megfelelően az elsőfokú bíróság ítéletének fenti indokait annyiban pontosítja, illetve egészíti ki, hogy az I. rendű alperes mint fogyasztó és a felperes mint szolgáltató között 2007. november 5. napján létrejött szolgáltatói szerződés a Ptk. 200. § (2) bekezdése értelmében semmis, mert jogszabályba, a 38/1995. (IV.5.) Kormányrendeletbe ütközik.

A Rendelet 1. § (1) bekezdése szerint fogyasztó a víziközmű hálózatba bekötött ingatlan tulajdonosa, illetőleg egyéb jogcímen használója, aki részére a szolgáltató az ivóvizet szolgáltatni és a szennyvíz összegyűjtését, elvezetését és tisztítását elvégezni köteles.

Az I. rendű alperes a fenti jogszabályi meghatározás egyetlen kritériumának sem felel meg, ezért jogszerűen vele szolgáltatói szerződés a Rendeletre hivatkozással és annak alapján érvényesen nem volt köthető.

A jogszabálysértő, semmisszerződés teljesítésére pedig az I. rendű alperes és mögöttesen annak beltagja, a II. rendű alperes nem kötelezhető.

Az elsőfokú bíróság nem is a keresetben megjelölt és iratokhoz csatolt, a számla kiállításának alapjául szolgáló szerződés alapján, hanem azon az alapon marasztalta az alpereseket a kereset szerint, hogy az I. rendű alperes által „megkötött vállalkozási szerződések szerinti vállalkozási díjba beleértendő kellett, hogy legyen a csatlakozási, bekötési és kiépítési díj”.

A Fővárosi Ítélőtábla e körben is a fellebbezésben foglaltakkal értett egyet, amely szerint az elsőfokú bíróság e megállapításával egyrészt túlterjeszkedett a szerződés teljesítése iránt előterjesztett kereseti kérelmen, másrészt perben nem álló felek jogviszonyát vizsgálta és vont le arra nézve jogi következtetést.

Az elsőfokú bíróság miután a kereset jogi és ténybeli alapjaként megjelölt szerződéses jogviszony, illetve a közműves ivóvízellátásról és a közműves szennyvízelvezetésről szóló jogszabály alapján nem találta a keresetet alaposnak, nem térhetett volna át az I. rendű alperes mint vállalkozó és a perben nem álló megrendelők jogviszonyának vizsgálatára. A felperes ugyanis az alperesekkel szemben követelést vagy csak valamely érvényes jogviszony alapján támaszthat, vagy abban az esetben, ha arra őt jogszabály feljogosítja. Az, hogy az I. rendű alperes vállalkozási díja a vállalkozási szerződések értelmezése alapján mit tartalmazhatott, a felperes részére jogcímet nyilvánvalóan nem keletkeztetett, ráadásul jelen ügyben az elsőfokú eljárásban az alperesek által becsatolt 292/2007. (X.16.) Önkormányzati Határozat alapján azt lehetett megállapítani, hogy a felperes részéről éppen a perbeli időszakban „lakossági rácsatlakozási díj” nem is volt szedhető.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a keresetet elutasította.

A jelen másodfokú határozatra tekintettel a felperes mind az első, mind a másodfokú eljárásban peresztes lett, ezért a Pp. 239. §-a és 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a Fővárosi Ítéltábla az alperesek első- és másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, mely az őket képviselő ügyvéd bruttó munkadíjából és az általuk lerótt 316.000,-Ft fellebbezési eljárási illetékből áll.

Az ügyvédi munkadíj mértékét a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alapján állapította meg áfával növelten, 495.000,-Ft-ban.

Budapest, 2011. év február hó 10. napján

Dr. Mika Ágnes sk.
a tanács elnöke

Dr. Tibold Ágnes sk.
előadó bíró

Dr. Kurucz Zsuzsánna sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági tisztviselő